Вечерь край Янтра

Последенъ лжчъ угасна тихо
въвъ рѣчно, тъмна глабина.
и вѣтърътъ игривъ затихна,
настжпи мъртва тишина.

Луната се показа плаха
презъ низъ отъ кичести върби,
и въ люлки сребърни заспаха
едвамъ клокочещи води.

Възправятъ се върби зелени,
като невѣсти срѣдъ нощьта,
и отъ невидимъ духъ люлѣни,
нашепватъ тѣхнитѣ листа,

Незнайни трепетни слова . . .
Заслушанъ въ тѣхъ усѣщамъ радость
и бродя въ росната трева
и цѣпъ горя отъ младость младость!

Иванъ Ат. Капниловъ

АРАПЪ САМБО И СЛОНЧО

Слънцето се спрѣло — като огънь грѣе. Самбо слонча яха и весело пѣе -

— Бързай, бързай, слончо — тихъ нодслонъ да стигнемъ! Да хапнемъ, да пийнемъ, на сѣнка да мигнемъ!

Скоро една сграда предъ тѣхъ се изпрѣче. Самбо на слугата викна отдалече:

— Портитѣ отваряй — мой слончо да влѣзе, та ситъ и доволенъ оттукъ да излѣзе!

Слугата, усмихнатъ, низъкъ поклонъ стори и главната порта широко разтвори.

Слончо се промъкна и въ трема отиде, па почна да лапа де каквото види.

Лапа, лапа, лапа — тройно дебелъ стана. Рече да излѣзе, порта го не хвана.

Самбо се уплаши. Хубота му хваща. Дърпа, дърпа, дърпа — той се не поклаща.

Поотдъхна Самбо, па новъ напънъ стори. Поклати се слончо и пжть си разтвори. Но цѣлата сграда издъно събори, и Самба търкулна съ краката нагоре!

Ранъ Босилекъ

Пѣсень

Текстъ: РЕНИ МИРЧЕВА

Музика: ИВ. УЗУНОВЪ
(композиралъ и комбиниралъ)

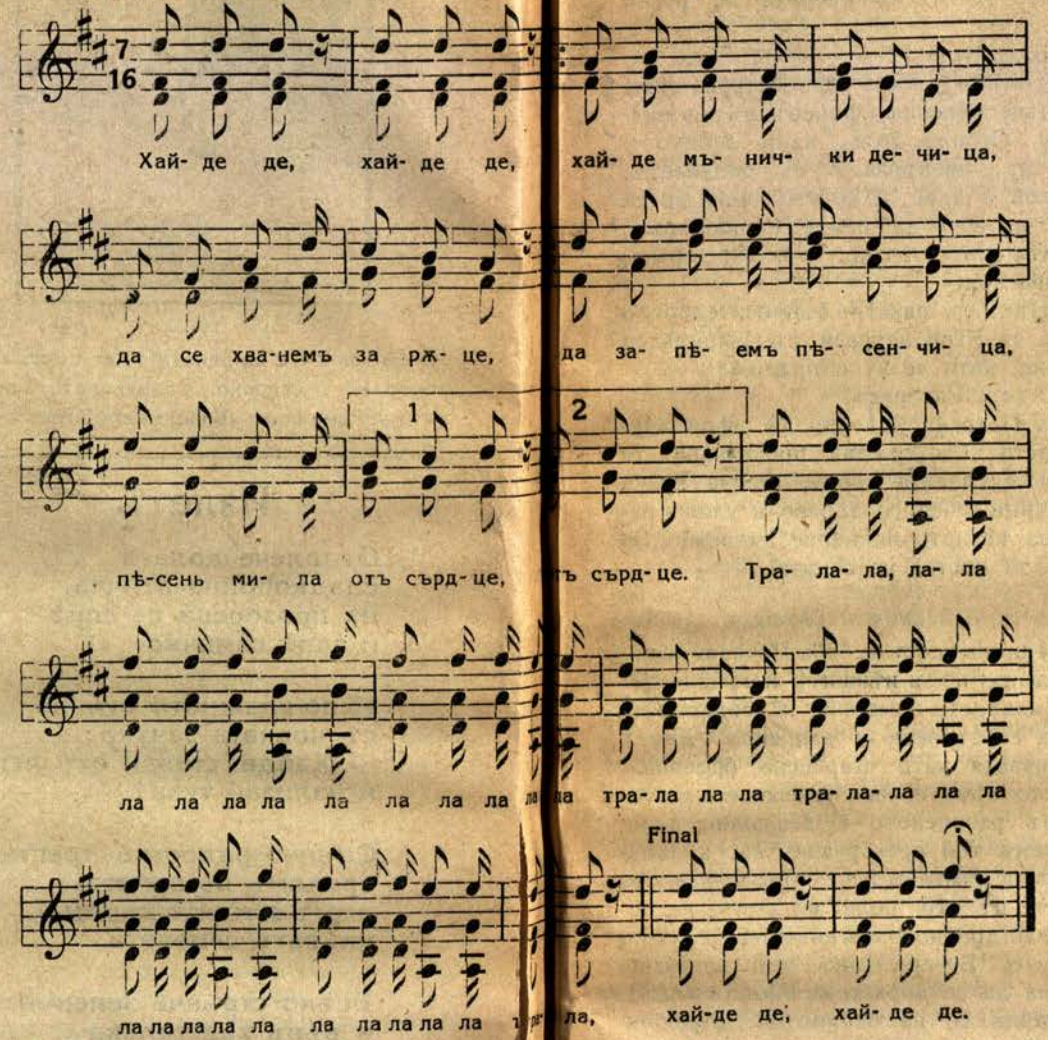

Хайде мжнички дечица
Да се хванимъ за ржце
Да запѣемъ пѣсенчица
Пѣсень мила отъ сърдце
Трал-ла-ла. . . . . (2)

И в'гората умор
Тамъ подъ сѣн
Отъ месецъ авг
Цвятя нѣжни да
Трал-ла-ла. . . . . спремъ
вени (2)

Хайде мили, хайде всички
Заловени за ржце,
Като веселитѣ птички
Да запѣемъ отъ сърдце.
Трал-ла-ла (2)

Лѣтенъ день

Слънце грѣе
и залива
чудни небеса
Славей пѣе
и извива
пѣсень въ леса.
Ручей рони
и пилѣе
буйни си води
В'китни клони
вѣтъръ вѣе —
тихичко реди.

Въ полето
премѣнено
гонятъ се стада
и небето
сгорещено
пръска топлина.
Влакътъ пѣе
и завива
в'буйнитѣ нивя
жито зрѣе
и приспива
майката-земя.

Стоянъ Мириновъ

Пиленца

Пили, пили, пили,
много сте ми мили,
весели, засмѣни
съ гиздави премѣни!
Ровите изъ двора,
шетате въ обора,
тичате самички,
като златни птички.
Сприхава и стара
майка ви се кара,
крие ви самата
нощемъ подъ крилата.
Пили, пили, пили,
Колко сте ми мили!
Вий ще порастете
и ще ми снесете
яйчица съ кошове,
да сберемъ грошове.

Ат. Душковъ.

Кам ъТъ

На вратата на единъ богаташъ по хлопалъ старъ просякъ и помолилъ за ми лостиня. Богаташътъ не му далъ, но просякътъ не искалъ да си отиде докат не получи нѣщо.

Разядосалъ се богаташътъ, взелъ един камъкъ и го хвърлилъ по просяка. Тоз навелъ, прибралъ камъка и го скрилъ пазвата си.

— Ще нося този камъкъ до тогава, като не ми падне случай да го хвърлю по тебе,—казалъ просяка и отминалъ.

Минало доста време. Богаташътъ извършилъ нѣкакво лошо дѣло, изгубилъ цѣлото си имане, а отгоре на това, попадналъ и въ затвора. Когато го повели къмъ тъмницата, срещналъ го сиромахътъ, извадилъ камъка изъ пазвата си и замахналъ по него. Но се спрѣлъ, помислилъ си и казалъ:

— Напраздно носихъ този камъкъ толкова дълго. Когато богаташътъ ме удари съ него, той бѣ могжщъ и богатъ и азъ се страхувахъ отъ него. Сега той е по-беденъ и отъ мене и азъ го съжалявамъ. . .

Сиромахътъ захвърлилъ камъка и забравилъ обидата.